

KRIMINALROMAN

UNNI

LINDELL

JEG VET HVOR DU BOR

ASCHEHOUG

Unni Lindell

Jeg vet hvor du bor

Kriminalroman

Om forfatteren:

Unni Lindell har solgt over 4 millioner krimbøker. Bøkene er oversatt til en rekke språk. TV-serien med Cato Isaksen er vist i flere Europeiske land. Hun har vunnet mange høythengende litterære priser.

Foto: Jørn Grønlund

Om boken:

NÅR NOEN VIL INN I HUSET DITT!

Seks år gamle Thona forsvant i en parsellhage i Oslo for femten år siden. Hun er fortsatt savnet. Politiførstebetjent Marian Dahle har vært borte på grunn av dårlig psyke og skade, men får nå i oppdrag av Cato Isaksen å se på cold casesaken. Duedamens sønn, Glenn Haug, var lenge mistenkt. I ly av gjenopptagelsen settes en brutal hevn ut i livet. Menn blir kidnappet, torturert og forsøkt drept. Ingen skjønner den grusomme sammenhengen, før det nesten er for sent. Ting er ikke slik de ser ut. Marian får en farlig fiende. Og en natt er han der, i huset hennes.

Tilbakemeldinger vedrørende denne boken kan sendes til ebok@aschehoug.no

© 2016 H. Aschehoug & Co. (W. Nygaard), Oslo
www.aschehoug.no

Tilrettelagt for eBok av Type-it AS, 2016

ISBN 978-82-03-36143-2

Bibliotekutgave - kun til utlån gjennom bibliotekene

Igi xgvj x t fwd t. fgt j x t Ucvpj ct ukp vt pgl

(Det nye testamente, Johannes' åpenbaring 2:13)

Kjære deg. Jeg så det: Han sto der på kanten i uniformen sin og dyttet deg i ryggen så du falt, og klasket i murgulvet. Jeg glemmer aldri den lyden, og stillheten etterpå. Den var ikke til å holde ut. Og det var ingenting jeg kunne gjøre. Om jeg hadde villet, men jeg ville ikke. For jeg forsto ham.

*

Fgvri i gt gp glo cx h thcm xgt rctugn j ci gp0Hgnvgpg ri pgt rerrgvrr gt.
o gp fgvi t p gj ct umkf xgt kgp hcti gn uv pg u o j gngt o vit w p 0K
fgv hgtpgj tgu mmm c htc Uci gpg nktmg0Dcmj gm gp uwugt vtchkm gp h tdk0
Um fgm gvgt vgw . rgt rgi t w o gf gp uo cnutkr gj xkvu nu o vxkpi gt ugi
ilgp o 0

P rgv tpgp x mvgu tcumvku o gt. fgp dct h tuvdrngt uc dn o uvgt u o
xkupgv i gw gtn vugi jctfg. it p g htwmgt u o drgt fg. u uxctvg. h t fg
t vpgvkj gm gp0Uvcwtgpg o gf xkupg u nukm gt fcp gt um i i gi kw gt r fg v
i wngitguugv0 i dcmfwgj wugv m tpdn o uvgt. dl tpgd t. i g ti kpgt i
dtgp gung00 gp xgmvgpg gt drkw dtwpg i d fg0

J xgtv t. h t up gp m o gt. drkt j ci gp mcti l tvh t xkpvgt0Rn i gp xgpf gt
xgmvgpg pgf kdam gp0U xkndtwpg tgpfgt cx rgtg ri pg gp rrn f mgt vkn
pguvx t0Urkmgpftgu rcpf uncr kugmgt. ki lgp i ki lgp0Ht uvgp xknmkutg gv
vgrrg vknl tfc0 i o pcw gp xknulgtpgpg drkpmg kf gm gv00 gp p gp rrgw gt
gt htgf gv i uncnkm gt tgu0Dcmhwi nguntgo ugrgv. drcpvcp gv. fgt j wp ri i gt k
f gp uxctvg l tfc0J wp drg dgi tcxgvpcmgp. u kpi gp umwng mlgp gj gp g ki lgp
r m tpg0 o fg hcpvj gp g0Fg hcpvj gp g km g0

FØRSTE DEL

To måker kom seilende inn over Bunnefjorden, gled over taket på operaen i Bjørvika og strøk over bygårdene, før de stupte ned og landet ved en istykkerrevet bærepose på et fortau. De grove nebbene hakket fort plasten i stykker og rev den i filler fra hver sin ende; det kunne være noe å spise.

Glenn Haug gikk raskt nedover Smedgata. Morgenrushet hadde begynt. Byen larmet. Han likte det slik – bråkete og skittengrått, lufta tung av eksos. Husene støttet hverandre, skulder ved skulder. Nå føltes det som om han regjerte Oslo. Skandinavias minste hovedstad var akkurat passe stor. Et ran betød ingenting for byen. Før byen ble til, hadde det vært skog og trær og vekster. Akkurat her. Han visste at han så ut som en sjømann der han gikk, litt hjulbeint, med den blå lua ned i pannen. Beina var for tynne, og buksa hang langt nede på hoftene. En gang i tiden ville han bli sjømann, men så endte han i gatene, her, i byen.

Det var den siste morgenen i august. Han dro hånden over kinnet. Den betente hevelsen hadde begynt å roe seg. Edderkopp-tatoveringen gjorde ham gjenkjennelig. Det burde han ha tenkt på da han tok den. Men det hadde han ikke gjort.

Å fullføre raidet på Lille Tøyen sykehjem var en bragd han var fornøyd med, selv om han drømte om tomhet, om å stå stille i hvilken som helst gate og lene seg mot en vegg og nyte sola. Stå der og komme til et punkt hvor alt stress forsvant. Det ble aldri slik.

Det hadde ikke vært noe hokus pokus å komme seg inn på sykehjemmet. Han var en ener når det kom til å ta seg inn i bygninger, hadde ventet bak søppelcontaineren. Da natten gled over i dag, ble bakdøra låst opp av kjøkkenpersonalet og han kom seg inn ved å sette en fot i dørsprekken, like før den skulle slå igjen. Han hadde vært der før. Han ventet noen minutter i trappeoppgangen, lot fingrene gli over den nuppete murveggen. Som om de små forhøyningene var blindeskrift. Glasset i døra var gråprikkete av gamle, inntørkede regndråper. Han ventet til han kjente kaffelukta gjennom viften.

Stedet var overfylt med demenskoner, hvite og gråhårede, krokbøyde skapninger. Han måtte flire, når frokosten ble servert, lignet de kråker som samlet seg rundt et overkjørt dyr. Rommene var tomme. Det var bare å forsyne seg. Han gikk på autopilot. På et rom fant han en gullklokke og noen pengesedler. Tenk! – sedler liggende på nattbordet! Det var som fortjent at de ble tatt. Men på et av dem lå det likevel en kjerring, tynn som en strek, nede i sengetøyet. Han hadde stirret på henne og grepet henne om håndleddet. Det var akkurat som om hun ble glad for å se ham. Hun rakte ham armbåndet sitt, og han takket.

Glenn Haug krysset gata. Morgensola flimret i øynene og fylte dem med lys.

Han hadde litt for skarpe konturer til å være fargeløs; men snart ble det høst og mørket ville drepe alt. Neonet ville ta over gatene med svære bokstaver, og snøfall ville dekke den skitne asfalten. Han tok Åkebergveien videre i retning Grønland, puttet en røyk mellom leppene og tente den. I munnen hadde vikene dratt seg innover, og haka sto ut som på en gammel mann. Han tok et dypt drag og lette etter skjulte meldinger i skriblingene på murveggene. Tjuvegodsset hadde han i jakkelommene. De rommet mye, de lommene, morakniven også.

En jentunge så på ham. Øynene hennes var grønne og svære. Ikke alle mennesker ville ham godt, det var bare sånn det var; man måtte være på vakt. Han nærmet seg Jernbanetorget, og følelsen av å regjere Oslo var borte. Han så på de parallelle trikkeskinnene i brosteinene og gikk over veien like foran en buss. Den etterlot seg et pust av eksos. Han sugde i seg nikotinen fra sigarettstumpen, heiv den på bakken og slo hånden mot brystlomma, mobilen lå der; den ene av dem. Foran Oslo Sentralstasjon krydde det av folk som var kommet til byen for å jobbe. I dag trengte han melk, kjente han, i tillegg til det «daglige». Etter det siste fengselsoppholdet var han blitt tvunget inn i et såkalt tilbakeføringsprogram. Han var blitt definert farligere for seg selv enn for omgivelsene. Når det svartnet for ham, skjedde det noe, i spennet som gikk fra det katastrofale kroniske sinnet til en slags fredelig følelse av ro. Det var som om kroppen hans ble gjennomsyret av en gift. Og han var klar til å forsvare seg.

Det var tett inne i ankomsthallen. Folk hastet i alle retninger, og han ble sugd inn i malstrømmen. Lydene gikk tvers gjennom ham. Det var veggens skyld. En dame, et uskjønt, herjet vesen med rød leppestift, dultet borti ham. En gjeng innvandregutter hadde ingenting å selge. – Ha deg vekk, wacke mann! hveste en av dem. Han fikk kjøpt av en annen, bak en søyle. Overvåkningskameraene kunne ikke filme bak sirkler. Og han tenkte på dem som sirkler, de søylene. Han holdt cash og gull frem, som om han skulle mate en hest. Det gikk raskt å bytte inn i *o cv.* i amfetamin. Han måtte ha piller for å klare å sove også. Alt handlet om å være skjerpet.

Den somaliske vakten ved toalettområdet var opptatt med noen. Glenn Haug gikk tett bak en som puttet en tier på automaten, slik at sperrene gikk opp. Vel inne kom han seg inn i et avlukke.

Det luktet piss, som alltid. I hvert avlukke var det blålys. Men det hindret ham ikke. Han hadde lys på mobilen. Straks kjente han en søt varme i magen. Han kom seg ut. Alt slapp taket nå. Han var konge igjen. Men så sto de plutselig der, igjen, utenfor hovedinngangen ved den store tigerstatuen. Det var *f go*, de to motorsykkelmennene i skinndresser og helhjelmer. Han rykket til og snudde. Nervesystemet giret seg opp til et høyere nivå. Han løp inn igjen, kom seg oppover rulletrappa og spurtet videre gjennom hallen mot

nedgangen til spor nitten, dyttet til en jente med en gul skulderveske som sto på rullebåndet. Hun skreik banneord etter ham. Det rykket i leddbåndene på jerngulvet, han falt fra én dimensjon til en annen; ting kunne ikke gjenopprettes ved å grave i jorda, han var jo ikke arkeolog. Det fantes ingen sannhet, bare ulike fiksjoner og versjoner av sannheten.

Et tog skulle straks rulle ut fra stasjonen, blankt og brunt, som et pust, langs betongdekket, men hjulene var av metall. Han fikk kastet seg inn i bakerste vogn, i det samme ble døråpningen strupt. Lyden av jern slo i ørene. Han la hendene på hver seterygg og gikk bakover, bøyde nakken og kikket ut gjennom togrutene. Han pustet tungt og vurderte hendelsene målt i avstand til fortiden; lenger vekk kom han ikke, om linjene møttes, ville det være alle tings ende. De skinnkledde var ikke å se på perrongen. Barcode-rekka bølget som tårn mot den blå himmelen. Han skulle av på første stopp. For en uke siden ventet motorsykkelmennene på ham utenfor hospitet. Han hadde sett dem fra andre etasje, fra rommet sitt. Det regnet og var sent. Han gikk ned i første, og smatt ut gjennom et vindu på baksiden. Så dro han opp til moren. Parsellhagen hennes var en stor bronsefarget verden, på grunn av regnet. Han hadde rigget seg til i lenestolen, i boden med halv vegg, og trukket den skitne soveposen så langt opp han klarte. Alt var vått. Gresset utenfor var dekket av brunt slim. Men så drev nattskyene vekk, og det var ikke bare rått, det ble kjølig også. Han likte det hullet i veggen. Da kunne han se når moren kom. Hvis hun kom, med mat til ham. Det ble måne. I dammene så han sigden i flere versjoner. Originalen kastet et hvitt skjær ned på fugleskremselet. Tistlene grodde som jævlér bak det. Det var alteret hans, det skremselet.